

Andet afsnit (Livets kosmiske grundplan) – kapitel 7 (Verdensaltets kosmiske tilværelsesplaner) – Lektion 62

INSTINKTPLANET ELLER PLANTERIGET

Første kosmiske tilværelsesplan

67.

Vi har hermed fået et indtryk af, hvorledes salighedsvæsnerne fra alle tre kosmos gennem fælles indsats når frem til at erobre sig en position i den fysiske verdens mineralrige. Vi forstår, at denne bedrift betegner det første afgørende skridt ind i et nyt spiralafsnits udviklingsbue, ligesom det betegner et første afgørende skridt på vejen mod det ny organismepincips faktiske erobring. Men det må ikke glemmes, at det også kun er et første skridt. Efter det skal der tages mange flere, før væsnet er således udviklet i fysisk materie, at det ny organismeprincip virkeligt kan siges at være erobret. Og dette stadium er i virkeligheden først på afgørende vis nået den dag, salighedsvæsnet har fået sin fysiske organisme udviklet til et absolut uoverstigeligt højdepunkt hvad angår ydelser i den fysiske sansnings og manifestations tjeneste. Og det vil igen sige, at det først definitivt er nået den dag, væsnet som såkaldt jordisk menneske kulminerer i og fordrives fra dyreriget. Først da er det virkeligt udviklet i fysisk materie; ja dette øjeblik kan endog siges først at være afgørende indtruffet den dag, det som forbenet materialist benægter eksistensen af såvel en gud som af alt åndeligt og dermed benægter eksistensen af sin egen udødelighed.

-Vi skal i det følgende se, hvorledes den videre udvikling i den fysiske materie foregår og derigennem i tilgift erfare, hvorledes den videre erobring af det ny organismeprincip former sig.

68.

At passagen gennem mineralriget så langt fra er nogen lynproces, vil sikkert ikke være vanskeligt at forstå. Den er tværtimod en meget langvarig proces, under hvilken væsnet så at sige i blinde famler sig frem. Det er dog en blindhed, som under det tidligere ophold i visdomsriget og den guddommelige verden på det mest indgående er blevet forudset, ligesom overordentlig effektive forholdsregler er blevet taget. Ledet af en omfattende serie automatiske instinktmekanismer føres væsnet sikkert og målbevidst frem gennem en lang række mineraltilstande af stadigt mere avanceret natur: elektriske udladninger, solprotuberanser, krystaller m.m. for til sidst at overskride tærskelen til et nyt kosmisk tilværelsesplan: planteriget. (Kortfilm vedr. dette emne forefindes pr.1967).

69.

Med sin entré i planteriget er væsnet nået frem til det ny spiralafsnits første rent fysiske tilværelsesplan, og som karakteristisk for den nye situation er specielt dette, at det nu så småt er begyndt at få bevidst føling med den ydre fysiske verden. Dette skyldes på den ene side, at dets følelseslegeme er trådt ind i sin vækstbue og dermed atter virker i den eksterne eller ydre sansnings tjeneste. Og på den anden side skyldes det i nøje tilknytning hertil, at væsnet i sin fysiske organisme har fået udviklet en allerførste elementær form for perifert sanseapparat. Det er ganske vist ikke et sanseapparat, der på nogen måde tåler sammenligning med det, der siden optræder i dyreorganismen. Nævnte apparatur formår kun at formidle nogle fuldstændigt udifferentierede anelsesoplevelser -ja, så udifferentierede, at der udelukkende kun er tale om en anelsesmæssig skelnen mellem begreberne behag og ubehag. Men dette er ikke alene blot nok: det er i virkeligheden lige akkurat det, væsnet har brug for. Det har, som vi tidligere fik lejlighed til at konstatere, brug for at

få sin viden om forskellen på behag og ubehag fornyet. – Situationen er dermed den, at væsnet foruden den erfaring, det her på dette område høster gennem sin fortsatte beskæftigelse med de guldkopierede mørkeerindringer fra det forgangne spiralafsnit, nu også begynder at høste realistiske erfaringer gennem den nyhervervede planteorganisme.

Når den fysiske planteorganisme ikke formår at befordre andet end anelsesoplevelser af den mest elementære karakter, skyldes det først og fremmest savnet af veludviklede, specifikke sansorganer samt af hjerne-og centralnervesystem. Men når planteorganismen er blottet for disse vigtige faktorer, hvordan kan den da overhovedet befordre fysisk livsoplevelse, vil sikkert de fleste spørge? -Dette problem bringer os ind på en nærmere analyse af plantevæsnets hele sansemæssige situation, og vi skal på grund af emnets vigtige karakter tage os tid og plads til en relativt grundig gennemgang af denne interessante analyse.

Som det allerede er os bekendt, bæres planteorganismen af den sjælelige strukturs tyngde-og instinktlegeme i forening. Heraf spiller tyngdelegemet rollen som den struktur, der leverer dynamisk kraft til samtlige den sjælelige strukturs mange forskellige processer -ikke mindst i den udadrettede aktivitets tjeneste -mens i forhold hertil instinktlegemet omsætter disse kraftleverancer fra tyngdelegemet til automatfunktioner. I realiteten er planteorganismen en direkte forlængelse af specielt tyngdelegemet og udgør dermed en fysisk repræsentation af dette. Men med hensyn til sine mange indviklede livsfunktioner bygger planteorganismen på instinktlegemets virksomhed, uden hvilken den absolut ikke ville kunne opretholdes.

Med hensyn til instinktlegemet vil man af symbolskitsen over grundenergiernes kombination kunne se, at det befinder sig i selve kulminationsstadiet. Det er med andre ord det mest udviklede af samtlige den sjælelige strukturs åndelige legemer, og det betyder, at den sjælelige struktur med hensyn til sine funktioner er domineret af et automatpræg -specielt hvad angår den udadrettede aktivitet. Det vil igen sige, at tyngdelegemets kraftleverancer i så godt som hele deres omfang omsættes til automatfunktioner eller, for at sige det omvendt: bruges til fordel for opretholdelsen af automatfunktioner. Og selve impulserne til virkeliggørelsen af disse kraftleverancer modtager tyngdelegemet stadig fra de af hukommelseslegemet og guldkopierne betingede ekstaseoplevelser fremkaldt af bl.a. væsnets længsel efter mørket og den fysiske verden. Nævnte impulser kan i samme forbindelse betragtes som den eneste forekommende repræsentation for ikke-automatfunktioner. - Man vil altså forstå, at planteorganismen ved sin eksistens betegner opfyldelsen af instinktvæsnets dybeste kosmiske behov og begær, samt at den i kontakt hermed spiller en ganske betydelig rolle hvad angår instinktvæsnets samlede energiomsætning.

Det vil derfor også kunne forstås, at det må fremkalde et vist negativt indtryk, dersom harmonien i denne energiomsætning brydes. Og det vil naturligvis være tilfældet, dersom planteorganismen udsættes for overlast af et sådant omfang, at den sættes ud af spillet. Ligeledes vil det omvendt kunne indses, at det hos instinktvæsnet i tilsvarende grad må fremkalde et vist positivt indtryk, dersom planteorganismen udsættes for påvirkninger, der støtter den og fremmer dens livsfunktioner.

Det nævnte instinktvæsen har ganske vist ingen forudsætninger for at kunne gøre sig begribeligt, hvad det egentlig er, der i dette eller hint tilfælde foregår. Det kan bare på grundlag af harmonien i sin samlede energiomsætning indirekte og helt ureflekterende registrere, om planteorganismen er genstand for det dræbende princips påvirkninger, eller den er genstand for det livgivende princips påvirkninger. Og det er netop denne oplevelsesform, Martinus betegner som dette at ane forskel på behag og ubehag. Man ser altså tydeligt, at instinktvæsnet som følge af, planteorganismens elementære standard ikke har mulighed for at opnå nogen konkret, differentieret og veldefineret

forståelse af, hvad der sker med den tilknyttede planteorganisme -og endnu langt mindre af, hvad der sker i samme planteorganismes omgivelser.

Nævnte planteorganisme fungerer blot som et første elementært følehorn, instinktvæsnet har "stukket" ind på det fysiske plan, og som det gennem en lang række automatstyrede, psykiske koblinger står i forbindelse med. Det eneste indtryk, det har mulighed for at indhente vedrørende planteorganismens tilstand og skæbne, er slet og ret en diffus og utydelig registrering af, om dens livsfunktioner saboteres eller støttes, nemlig på grundlag af føling med harmonien i den samlede energiomsætning. Nævnte indtryk er dermed af rent indirekte karakter, og det repræsenterer som sagt i fuldt omfang den oplevelsesform, Martinus i sine værker betegner som anelsen. –Med andre ord: ved anelse forstår Martinus en oplevelsesform, der som følge af dagsbevidsthedens primære indstilling på den indre erindringsverden båret af hukommelseslegemet består i en indirekte registrering af vekselvirkningen med den fysiske verden, nemlig beroende på umiddelbar, men samtidig ureflekteret føling med situationen omkring den samlede energiomsætning. -Hvis læseren finder, at dette er en lige lovlig slem mundfuld, skal vi ikke tøve med at erklære os enige. Til undskyldning tjener imidlertid, at begrebet "anelse" som regel bruges på må og få og oftest med en lidt anden betydning, end der er gældende i Martinus terminologi. Og da begrebet her vedrører et helt stort tilværelsesplans oplevelsestilstand, må også nødvendigheden af en klar og utvetydig definition blive indlysende.

70.

Undersøger man en planteorganisme nærmere, vil man ikke kunne undgå at bemærke, i hvor høj grad den beror på automatfunktioner; men samtidig vil man blive slået af, hvor geniale disse automatfunktioner såvel som hele planteorganismens opbygning er. De er rene tekniske og videnskabelige mesterværker, og de er dertil rene kunstneriske mesterværker. De er kort sagt værdige udtryk for, hvad visdomsrigets væsner er i stand til at præstere. Det er de så meget mere, som disse præstationer i virkeligheden er blevet grundlagt for årtusinder siden i visdomsrigets og den guddommelige verdens lette, åndelige materier, og først nu lang tid efter finder udtryk i den fysiske materie. Det kan næppe være for meget at behæfte disse præstationer med prædikatet: guddommelige; og så meget mere bliver dette nærliggende, når man betænker, at det oven i købet til en vis grad er helt andre væsner, der iklæder sig og anvender disse visdomsrigets overleverede produkter, end de, der i sin tid frembragte dem. Disse sidstnævnte befinder sig jo nu i et overliggende spiralafsnits planterige, hvad der betyder, at de nævnte produkter er overtaget til praktisk anvendelse af væsner, der i forhold hertil kommer et helt spiralafsnit bagefter.

71.

Hvad der i øvrigt karakteriserer instinktvæsnets situation, er dette, at det på ny er kommet i berøring med reinkarnationens princip. Ja, dette skete i virkeligheden allerede i sin første spæde form, da væsnet under opholdet i salighedsriget gennem sine ekstaseudslag begyndte at forbinde sig med det fysiske mineralriges processer. Disse forbindelser var jo i princippet en slags inkarnationer, og de betegnede dermed et nyt spiralafsnits første berøring med reinkarnationsprincippet. Med dannelsen af den fysiske planteorganisme er tilknytningen til dette princip blevet endnu mere befæstet, idet væsnets fortsatte fysiske tilværelse jo nu så decideret baserer sig på eksistensen af en organismeudskiftningsmetode -altså på reinkarnation.

72.

Med planteorganismens dannelse og den dermed forbundne stabiliserede tilknytning til den fysiske verden er naturligvis også begreberne "dagsbevidsthed" og "natbevidsthed" atter kommet ind i verden. Ved dagsbevidstheden forstås, som det vil huskes (lektion 20, 21), den bevidsthedstilstand,

der bæres af det mest udviklede af samtlige den sjælelige strukturs åndelige legemer, og det vil i plantevæsnets tilfælde sige instinktlegemet (deraf udtrykket "instinktvæsnet").

I kontakt med sin natur kan instinktlegemet kun befordre en åndelig oplevelsestilstand, hvad der altså betyder, at plantevæsnets dagsbevidsthed placerer sig på det åndelige plan. Imidlertid formår instinktlegemet kun at befordre anelsesoplevelser jævnfør foranstående definition samt automatfunktioner. Det vil igen sige, at instinktlegemet ved sig selv kun formår at befordre en meget elementær livsoplevelse. En livsoplevelse, der på ingen måde kan måle sig med den, væsnet stadig gennem sit hukommelseslegeme har adgang til. Som følge heraf befinder plantevæsnets dagsbevidsthed sig, trods det kulminerende instinktlegeme, i realiteten på salighedsplanet, hvad der igen vil sige i dets egen indre erindringsverden. Men dette medfører atter, at det omtalte plante-eller instinktvæsen aldeles ikke er bevidst om eksistensen af sin planteorganisme. Denne er en rent ubevidst faktor i dets samlede tilværelse. En faktor, det kun aner eksistensen af. Imidlertid begynder nu så småt den situation at gøre sig gældende, at væsnets erindringsmateriale er ved at være udtømt for evnen til at afstedkomme effektiv kontrastskabelse. Det er efterhånden blevet vendt og drejet på alle mulige måder og begynder derfor ganske småt at svigte med hensyn til dette at kunne foranledige en fuldt tilfredsstillende livsoplevelse. Der er ligesom ikke kraft i guldkopierne mere, og det medfører, at væsnet rent instinktivt og ledet af indflydelsen fra de kosmiske skaberprincipper samt de herpå beroende længselsenergi begynder at søge efter en anden kilde til livsoplevelse. Og netop denne kilde finder væsnet i den fysiske verden. Det er ganske vist på ingen måde bevidst i denne problematik, men rent automatisk begynder det med stigende intensitet at stræbe mod den fysiske verden. Og netop derigennem opstår væsnets tilknytning til en natbevidsthedstilstand, nemlig båret af den fysiske planteorganisme og tyngdelegemet i forening, assisteret af instinktlegemet (samt følelseslegemet; stk. 69). Gennem denne natbevidsthedstilstand er væsnet direkte så meget indstillet på den fysiske verden, som det nu kan lade sig gøre, samtidig med, at det herunder hviler med hensyn til sine funktioner i salighedsriget. Når så natbevidsthedstilstanden har stået på i nogen tid og en vis mætning er opstået, føres bevidstheden atter over på salighedsplanet, og dette formår nu igen en tid at virke inspirerende og tiltrækkende. Men tendensen vil uundgåeligt være, at interessen for natbevidsthedsplanet ganske automatisk og ubevidst vokser samtidig med, at interessen for salighedsriget tilsvarende automatisk og ubevidst daler. Og det betyder i praksis, at tilflugterne til natbevidsthedstilstanden vil blive både hyppigere og mere omfattende, efterhånden som tiden går. - Væsnet er for alvor på vej ind i den fysiske verden.

73.

Hvad der fra et kosmologisk synspunkt især karakteriserer planteriget, er dette, at det med hensyn til sin eksistens og sine livsfunktioner i overvejende grad manifesterer sig i overensstemmelse med tilværelsens livgivende princip. Mellem plantevæsnerne indbyrdes kan ganske vist iagttages en instinktiv kamp om lys og plads, men bortset herfra overtræder plantevæsnerne kun i meget beskeden grad livsloven. Ikke mindst lader planterigets tilknytning til tilværelsens livgivende princip sig iagttage på ernæringens område. I modsætning til alle andre fysiske væsner former plantevæsners ernæring sig som en opbygningsproces. Som en vældig kemisk fabrik opbygger planten ud af simple, uorganiske stoffer alt, hvad det har brug for. Der er altså ikke her som i dyreriget tale om, at man med henblik på ernæringen skal nedbryde allerede i forvejen opbyggede organiske stoffer. Man opbygger dem selv direkte fra deres uorganiske udgangspunkt, og man benytter hertil solenergien som kraftkilde (fotosyntesen). I lighed med det rigtige menneske på lufternæringsstadiet kan plantevæsnerne altså siges at betjene sig af ren mineralernæring, hvad der netop giver anledning til, at deres ernæring i renkultur former sig som en livgivende proces.

Det skal nu vise sig, at netop denne smukke egenskab ved planterne efterhånden afslører sig som værende af fatal betydning for dem. Thi den medfører uden videre, at de bliver selvskrevne som fødeemner for væsner, der ikke kan klare sig med uorganiske stoffer, men tværtimod kun er i stand til at leve af allerede opbyggede organiske stoffer, nemlig dyrene: de planteædende og de altædende dyr. På grund af deres organiske indretning er disse simpelt hen nødt til at opsøge organiske næringsdepoter, og som netop sådanne fremtræder planterne. De bliver derved alene på dette grundlag genstand for en overordentlig omfattende dræbende påvirkning, som yderligere i mange tilfælde suppleres gennem det jordiske menneskes interesse for plantevæksterne samt gennem deres udsættelse for hede og tørke, kulde, frost, storm, lynnedslag og mange andre former for voldelig indflydelse. Ja, intet væsenssamfund er vel mere udsat for det dræbende princip's påvirkninger end netop planteriget, og det så meget mere, som dette væsenssamfund i hovedsagen er totalt forsvarsløst og således henvist til tålmodigt at måtte finde sig i sin skæbne. Det kan hverken præstere angreb eller flugt, hvad der yderligere bidrager til at antyde disse væsners tilknytning til tilværelsens livgivende princip. De har simpelt hen endnu ikke forstand på at befordre det dræbende princip - i hvert fald så godt som ikke. De er endnu fortrinsvis det livgivende princip's repræsentanter og dermed væsner, der fører deres tilværelse i kontakt med livsloven.

Fra plante til dyr

74.

At det må betragtes som et umådeligt gode -ja, ligefrem en guddommelig anordning, at plantevæsnerne med den udsatte position, de har, kun er i stand til at indhente anelsesoplevelser, er vist ikke vanskeligt at indse. Det ville jo være indbegrebet af gru og rædsel, dersom de i tilknytning til deres hjælpeløse situation også var i stand til at føle smerte og lidelse på samme konkrete måde som dyrene og menneskene. Men det kan de altså ikke. De kan kun registrere disse voldelige påvirkninger som ubehagsanselser. Men dette kan de på den anden side også, og det er klart, at de ikke uforbeholdent føler tiltrækning mod kilderne til disse ubehagsanselser. Tværtimod virker disse i det lange løb som en stadig mere indtrængende appel til væsnerne om at få etableret nogle foranstaltninger, der effektivt kan beskytte dem mod vold og lemlæstelse. De pågældende kilder virker kort sagt som en stærk appel til plantevæsners selvopholdelsesdrift, hvorved altså forstås deres på ubegæret beroende naturlige tilbøjelighed til at ville opretholde deres livsoplevelsessevne samt de hermed forbundne organismer. Og til disse organismer hører altså nu for plantevæsners vedkommende også den fysiske planteorganisme.

75.

Hvilke muligheder gives der nu for plantevæsners vedkommende med hensyn til dette at få etableret nogle forholdsregler, der effektivt kan beskytte dem mod voldelig påvirkning udefra? -Ja, der gives i virkeligheden kun to, nemlig 1) på den ene side at få udviklet nogle effektive forsvarsmetoder, og 2) på den anden side at få udviklet nogle effektive flugtmetoder, og så for øvrigt dette helt og holdent at stole på sig selv og sit eget initiativ. Med hensyn til den sidste af de to nævnte muligheder befinder denne sig naturligvis ikke umiddelbart inden for rækkevidde, idet planten som bekendt i reglen ved sin rod er bundet til det sted, hvor den er vokset frem. Det må derfor i første række være den førstnævnte mulighed, der kommer i betragtning, hvad der netop også er tilfældet. På mangfoldige måder begynder plantevæsnerne at frembringe organiske arrangementer, der er mere eller mindre velegnede til at beskytte dem, f.eks. pigge, torne, giftige eller bitre safter, brændehår osv.. Disse arrangementer repræsenterer dermed plantevæsners første reaktion på den appel, den omgivende natur gennem sin dræbende påvirkning retter mod dem, reaktioner, der i deres princip i sig selv er af dræbende natur.

Som det hermed vil kunne ses, begynder plantevæsnerne så småt i selvopholdelsesdriftens tjeneste at inddrage det dræbende princip, og yderligere er dette princip som allerede tidligere antydte i den samme sags tjeneste inddraget i plantevæsnerens indbyrdes kamp for lys, luft, sol og plads. Det ses dermed tydeligt, at det tidligere så uskyldige kærlighedsvæsen i mere end én forstand er ved at forlade de høje guddommelige verdener. Det forlader dem både i den forstand, at det er på vej til at udvikle sig i den tunge fysiske materie, og i den forstand, at det begynder at betjene sig af tilværelsens dræbende princip og dermed at overtræde livsloven. Denne sidstnævnte fremgangsmåde er imidlertid tydeligt en livsnødvendighed for væsnerne, hvad der viser, at det har sine ganske bestemte konsekvenser og følger at gøre sig til deltager i den fysiske tilværelsesform -ikke mindst når man er så hjælpeløs, som tilfældet netop må være med væsner, der som planterne er fuldstændige novicer på den fysiske tilværelsesforms område. Det er konsekvenser, der er helt på linie med sandheden i det gamle ord, at man ikke kan røre ved en kakkellovn uden at få sorte fingre. Den kakkellovn, plantevæsnerne rører ved, er som det vil forstås den fysiske verden samt den dermed forbundne nødvendighed af i selvopholdelsesdriftens tjeneste at

betjene sig af tilværelsens dræbende princip. -Det såkaldte "onde" og dermed er det kosmiske mørke atter kommet ind i verden.

Imidlertid er de forsvarsforanstaltninger, plantevæsnerne i form af pigge, torne, nældehår osv. kan få udviklet, langt fra tilstrækkelige til at befordre en virkelig effektiv beskyttelse af den personlige organisme. Planterne bliver fremdeles gjort til genstand for en mangfoldighed af lemlæstelser, over for hvilke de er så godt som forsvarsløse, men det betyder blot, at de stadig er udsat for kræfter, der på det kraftigste appellerer til deres selvopholdelsesdrift. Disse kræfter taler tydeligt for, at mere gennemførte forsvarsforanstaltninger er aktuelle, nemlig sådanne, der gør det til en betragtelig fare for andre væsner at forgribe sig på planteorganismene; og i nøje tilknytning hertil betegner de pågældende kræfter en opfordring til plantevæsnerne om at få udviklet evnen til bedre at kunne orientere sig på det fysiske plan. De pågældende kræfter appellerer med andre ord til udvikling af regulære angrebsforanstaltninger samt til udvikling af et perfekt system af fysiske sanseorganer; og hertil appellerer de nævnte kræfter yderligere til udvikling af sådanne foranstaltninger, der -bl.a. med henblik på angreb og flugt -sikrer planten uindskrænket bevægelsesfrihed på det fysiske plan. Men hvordan bliver plantevæsnerne, så hjælpeløse og uforstandige som de er, i stand til at honorere disse store krav? Hvordan bliver de i stand til i deres elementære organismer at udvikle effektive forsvarsforanstaltninger, perfekte, fysiske sanseorganer samt foranstaltninger, der sikrer dem uindskrænket bevægelsesfrihed på det fysiske plan? -Ja, hertil kan lykkeligvis svares, at det dybest set slet ikke er noget problem for planterne. Takket være de forberedelser, der på indgående vis er gjort under hine vældige tidsepoker i visdomsriget og den guddommelige verden, udvikler disse anlæg sig ganske langsomt og præcist i henhold til den udviklingsplan, der er nedlagt i deres makrovæsens talentkernebeholdning, til hvilken plantevæsnerne med hele deres talentkernebeholdning under opholdet i salighedsriget jo i sin tid knyttede sig eller inkarnerede ind i. Udviklingen af de efterlyste anlæg sker således ganske langsomt og automatisk uden at plantevæsnerne behøver at ofre det den mindste opmærksomhed. Det er fuldt tilstrækkeligt, at de med deres organismer er engagerede i den fysiske tilværelsesform med alle dens voldelige påvirkninger, idet netop disse virker som impulser, der aktiverer og stimulerer de førnævnte talentkerner til udfoldelse af de organiske anlæg, de rummer. Og netop dette er det meget vigtigt at hæfte sig ved! I plantevæsnerens tilfælde stimuleres talentkernebeholdningerne ikke udelukkende til udfoldelse af deres anlæg på foranledning af de impulser, der hidrører fra disse væsners egne fortsatte salighedsektaser, således som det var tilfældet under passagen gennem salighedsriget. De stimuleres på dette trin i lige så høj grad til udfoldelse på foranledning af de impulser, der hidrører fra den fysiske naturs voldelige påvirkning af

plantelegemerne. Ja, disse stimulus betydning og omfang vokser endog til en stadig mere omfattende størrelsesorden, efterhånden som plantevæsnet vokser frem gennem planteriget og herunder mere og mere fjerner sig fra salighedsriget.

76.

Som det hermed vil kunne ses, befinder plantevæsnet sig i den specielle situation på den ene side at være natbevidst og dermed i virkeligheden sovende på det fysiske plan, samtidig med at det på den anden side, drevet af sit urbegær og sin selvopholdelsesdrift, står over for at skulle tilegne sig herredømme over en række yderst vigtige, men også meget krævende fysiske færdigheder. Det vil igen sige, at plantevæsnet står over for det problem at skulle tilkæmpe sig fuldstændig suverænitæt over netop det tilværelsesområde, inden for hvilket det faktisk er sovende, nemlig det fysiske materiemråde. Gennem det foranstående har vi dog allerede erfaret, at hovedparten af denne kamp i virkeligheden vindes pr. automatik. På den anden side er vi også blevet klar over, at denne automatiske proces delvis foregår på foranledning af de påvirkninger af voldelig natur, som de fysiske omgivelser ubønhørligt lader planteorganismen blive til del. Man kan således ligefrem tale om, at planten er en slags sovende Adam, som den fysiske natur gennem sine drastiske påvirkninger søger at vække op til klar, fysisk dagsbevidsthed samt til fuldt herredømme over den serie fysiske færdigheder, der sikrer livet mod vold og undergang.

Det er næppe vanskeligt at se, at disse færdigheder, i det øjeblik de er erhvervede, lader plantevæsnet fremtræde som et væsen af en helt anden karakter end hidtil -ja, som noget helt andet, end netop et plantevæsen. At være i besiddelse af effektive forsvarsforanstaltninger, der oven i købet kan bruges til fordel for angrebshandlinger; at være i besiddelse af et højtudviklet, fysisk sansesystem, der tillader perfekt orientering i den fysiske verden, samt at være i besiddelse af uindskrænket, fysisk bevægelsesfrihed: alt dette er egenskaber, der tilhører en helt anden væsenstype end planten. Det er simpelt hen egenskaber, der tilhører den væsenstype, vi kender som dyret. Netop dyret er jo karakteristisk ved at være i besiddelse af en fuldt udbygget fysisk organisme forsynet med såvel et perfekt, fysisk sansesystem som med uindskrænket fysisk bevægelsesfrihed samt effektive forsvarsforanstaltninger anvendelige for enten angreb eller flugt - eventuelt begge dele. Og det betyder dermed, at planten den dag, den definitivt har erhvervet sig disse vigtige egenskaber, i virkeligheden ikke længere fremtræder som plante, men derimod som dyr, hvad der igen vil sige som borger i et nyt tilværelsesplan, nemlig det nye spiralafsnits dyrerige. Og dermed er i virkeligheden kredsløbet sluttet. Vi begyndte vor omtale af tilværelsesplanerne med at beskrive dyrerigets karakteristika, og vi er nu nået tilbage til dette dyrerige -men altså vel at mærke i et nyt, overliggende spiralafsnit, nemlig klodespiralens afsnit. Væsnet er på ny dybt begravet i den fysiske materie -ja, så dybt, som det overhovedet kan blive det rent organisk; og det byder, at udviklingen nu i hovedsagen er fuldført, således at en udvikling herefter kan begynde at foregå.

Til trods for, at det er i et overliggende spiralafsnits dyrerige (klodespiralens), vi nu genfinder det levende væsen som dyr, vil læseren sikkert have bemærket, at vi under den netop fremstillede gennemgang af det pågældende væsens tilknytning til planteriget har udtrykt os, som om det var det i forhold hertil underliggende spiralafsnits planterige (organismespiralens), talen drejede sig. Dette har vi simpelt hen tilladt os, fordi det gjorde det lettere at påpege træk, til hvilke læseren kunne nikke genkendende, rent bortset fra, at Martinus indtil nu kun yderst spinkelt har belyst detaljerne i såvel de over-som underliggende spiralafsnits organiske forhold. Og yderligere har vi taget os denne frihed, fordi de rent principielle forhold er nøjagtigt ens for alle spiralafsnits vedkommende, således at den rent kosmiske virkelighed trods dette lille kunstgreb alligevel klart er kommet til udtryk. Men det er altså et overliggende spiralafsnits planterige og dyrerige, der nu er blevet erobret af det væsen, hvis færd vi så indgående

har fulgt gennem samtlige tilværelsesplaner. Og det betyder altså, at det er i klodemæssige dimensioner, det nu fremtræder som dyr, samt forud for dette fremtrådte som plante. -Erobringen af det nye organismeprincip er med andre ord endegyldigt blevet fuldført.

(emnet fortsættes i lektion 63)

Spørgsmål til lektion 62

1. Hvornår kan et væsens udvikling siges at være fuldført?
2. Nævn de to hovedgrunde til, at det levende væsen i skikkelse af plante begynder at få føling med den fysiske omverden.
3. Hvorfor kan den fysiske planteorganisme kun befordre elementære anelsesoplevelser?
4. a) Hvilken rolle spiller tyngdelegemet for plantevæsnet og b) hvilken rolle spiller instinktlegemet?
5. Hvilken af den sjælelige strukturs seks åndelige legemer er den fysiske planteorganisme i realiteten en forlængelse af?
6. Hvorfra modtager tyngdelegemet i plantevæsnets tilfælde de impulser, der giver anledning til den dynamiske kraftproduktion?
7. Gør i få og simple ord rede for, hvad Martinus forstår ved anelse.
8. a) Er der grundlag for at hævde, at planten befinder sig i den situation at være kommet i berøring med reinkarnationens princip? b) kan det samme i nogen som helst udstrækning siges for mineralvæsnets vedkommende?
9. På hvilket plan placerer sig plantens dagsbevidsthed: på det åndelige eller på det fysiske plan? b) hvorledes forholder det sig med hensyn til natbevidsthedstilstanden?
10. a) Til hvilket af de seks tilværelsesplaner knytter plantens dagsbevidsthed sig formelt, og b) til hvilket af de samme seks tilværelsesplaner knytter den sig reelt (de facto)?
11. a) Hvilket af de seks åndelige legemer bærer formelt plantens dagsbevidsthed, og b) hvilket af dem bærer den reelt?
12. Er instinktvesnet overhovedet bevidst om eksistensen af sin fysiske planteorganisme. I benægtende fald: hvorfor ikke?
13. Nævn det organiske arrangement, der bærer instinktvesnets natbevidsthedstilstand.
14. Står planteorganismens udvikling hen imod en status som dyreorganisme udelukkende i gæld til impulser og længselsenergi, der inde fra gennemstråler talentkernebeholdningen, eller står den delvis i gæld til impulser ude fra den fysiske omverden?

Løsning til lektion 61's opgavetilæg

1. De er blevet omdannet til guldkopier
2. I dyrets og menneskets seksuelle klimaks

3. a) Første vækststadium. b) andet vækststadium

4. a) Nej. b) Ja

5. Ja

6. a) tyngdelegemet virker som en kanal, gennem hvilken salighedsvæsenets ekstaseenergier kan forplante sig til den ydre materie. b) instinktleget udøver en administrerende indflydelse på tyngdelegemet i dets egenskab af kanal for ekstaseenergierne

7. Nej

8. a) Ja. b) Nej.

9. Nej, de forbinder sig eventuelt med fysiske processer, som allerede i forvejen forløber i kraft af de fysiske love

10. Nej, følelseslegemet er latent

11. Ja, når følelseslegemet træder ind i sin vækstbue

P.B. -J

NB. Disse svar er godkendt af Martinus